D·N
9/7 1954

Mystikern Oppenheimer

Ser man enbart till resultatet, kan det tyckas som om den amerikanska atomenergikommissionen skulle ha haft samma åsikter som den speciella granskningsnämnden i fallet Oppenheimer. Nämnden uttalade sig ju den 1 juni med två röster mot en mot att avgå Oppenheimer skulle återfå sin befattning som amerikanska regeringens rådgivare i atomfrågor; kommissionen fällde den 29 juni samma utslag med fyra röster mot en. Majoriteten var i sistnämnda fall oväntat stor; det hade antagits att kommissionen i stället skulle stödja Oppenheimer med tre röster mot två. Förväntningar om en sådan utgång hade också bidragit till att påskynda avgörandet. Det hade t. ex. på sina håll tagits för givet att en redan av Truman tillsatt kommissionsmedlem, som stod i tur att avgå 1 juli, skulle fria Oppenheimer; i verkligheten gick emellertid också denna medlem på den fällande linjen.

Om nämndens och kommissionens slutsatser stämmer överens, så gäller detta däremot inte de bakomliggande resonemangen. Allmänt kan sägas att kommissionen bedömt Oppenheimer avsevärt strängare än nämnden. Denna förklarade ju enhälligt att Oppenheimer hade varit såväl "loyal" som "diskret". Däremot hade hans "upprördande och hans förbindelser" (med hel- och halvkommunister) vittnat om bristande hänsyn till gällande säkerhetsföreskrifter; dessutom hade Oppenheimers hållning i frågan om framställning av vätebomber varit tillräckligt "oroande" för att väcka tvivel om huruvida hans medverkan i andra militära sammanhang kunde antas motsvara säkerhetens stringaste krav. Vidare hade Oppenheimer vid flera tillfällen varit "mindre än upprktig" när han avgivit sina vittnesmål. Nämnden förklarade emellertid att om den inte hade varit bunden av "de regler som uppställts för oss", utan i stället kunnat följa sitt eget "mogna omdöme", skulle den ha dragit andra slutsatser. Detta överväganden av anseende på gällande föreskrifter — vilka rimligtvis måste antas strida mot nämndens "mogna omdöme" — var ju logiskt sett nödvändigt för att motivera förslaget om avvisandet, trots att Oppenheimer hade befunnits både loyal och diskret.

Atomenergikommissionens majoritet har gått från detta andra linjer. Mest påfallande är: 1) Kommissionen har över huvud taget inte uttalat sig beträffande Oppenheimers lojalitet och diskretion. 2) Intet avseende har fästs vid hans åsikter beträffande vätebomben (nämndens kritik gällde ju hellre inte dessa åsikter i och för sig, utan deras eventuella konsekvenser i ett annat, hypotetiskt sammanhang). 3) Kommissionen har skärpt nämndens allmänt kritiska ord om Oppenheimers "upprördande och förbindelser" till att hans "förbindelser med kända kommunister vida överskridit av försiktighet och självdisciplin dikterade gränser". 4) Medan nämnden betecknade Oppenheimer som i flera fall "mindre än upprktig", talar kommissionen om "brvis på grundläggande brister i hans karaktär".

Kommissionens minoritet — representerad av atomfysikern dr Smyth — har sammanfattat sin avvikande mening så att "karaktär och förbindelser är av vikt endast i den mån de kan antas påverka utlämnande av hemliga informationer". Enligt Smyth är huvudsaken i detta sammanhang "det faktum att det inte finns någonting som tyder på att dr Oppenheimer någonsin utlämnat några hemliga informationer". Under sådana förhållanden anser Smyth att de av majoriteten åberopade kommunistkontakterna liksom exempelen på "brister i karaktären" givits alltför stora dimensioner. Anledning saknas då också att avstänga Oppenheimer från hans befattning som rådgivare i atomfrågor.

Man känner sig onekligen mest böjd att acceptera dessa synpunkter och slutsatser, som knappast behöver utvecklas vidare. Samtidigt låter det sig inte förnekas att majoriteten kan peka på vissa för Oppenheimer besvärande fakta — fakta som inte så mycket tillåter honom i en kompromitterande som snarare i en konstig dager. Det vilar något underligt över hur Oppenheimer i flera fall, till synes utan anledning, vid olika tillfällen lämnat motstridiga uppgifter beträffande vissa för honom bekanta personers inställning till kommunismen; detsamma gäller om hans till en tid framgångsrika försök att föra en amerikansk tjänsteman bakom ljuset när denne ville reda ut omständigheterna kring en rysk agents anställningar att avslocka Oppenheimer vissa atomhemligheter — anställningar som naturligtvis inte ledde till något resultat.

Sistnämnda episod har varit känd sedan länge tillbaka, den figurerar sålunda i den i våras publicerade "självbiografi" som Oppenheimer då skrev för atomenergikommissionens räkning. Man fick här veta hur vännen—agenten bestämt avvisades; Oppenheimer tillade att han inte desto mindre alltjämt betraktade vederbörande "som en vän". Vid förhören har emellertid framkommit att Oppenheimer också under de senaste åren upprepade gånger förbindelser med mannen i fråga utan att veta huruvida denne fortfarande var kommunist och att han senast träffade honom i Paris första hösten under enstaka tillfällen. Enligt New York Times var det först och främst en annan av atomenergikommissionens medlemmar att rösta mot Oppenheimers återinställande i hans tidigare tjänst.

Man kan emellertid fråga sig om det inte här, åtminstone delvis, rör sig om vissa personliga fakturor av psykologisk eller om man så vill "filosofisk", långt mer än av politisk art. Man möter hos Oppenheimer tecken på en sorts "gemenskapskult", ett idealiserande av samhörigheten, av de mänskliga kontakterna — och sådana, som verkar minst sagt förbryllande. I den lilla skriften "Science and the Common Understanding", som kom ut förra året och som huvudsakligen gäller vetenskapliga problem, finns också ett kapitel där Oppenheimer kommer in på gemenskapens välsignelser. "Var och en av oss har tack vare en vän eller en bok eller genom att samman-föra det lilla vi vet med vad andra vet genomhavstill bestämkelsens järnring. Var och en av oss har bett om hjälp och har också fått hjälp, och var och en av oss har inom måttet för sin förmåga erbjudit andra hjälp. (Det kan nämnas att Oppenheimer i fjol lämnade sin vän i Paris värdefullt biträdande.)... Var och en av oss vet hur mycket han övergåtnes av den grupp av vilken han har varit eller är en del; var och en av oss har känt hugsvalelsen hos andra människors kunskaper när det gällt att göra slut på den egna okunnigheten, hos andra människors visdom när det gällt att bejaka den egna dårskapen, hos andra människors mod när det gällt att bekämpa det egna tvivlet eller den egna svagheten... Vi är människor därför att vi är en del av, men inte bara därför att vi är en del av en större enhet, och varje försök att förstå mänskligheten broderskap i termer som hänför sig till den individuella människan är lika litet signat att leda till en beskrivning av vår värld som ett försök att beskriva allmänna lagar genom att lägga ihop en rad enstaka fenomen. Man står här inför två varandra kompletterande aspekter som inte kan reduceras till en enda, lika litet som elektronen som vågrörelse kan reduceras till elektronen som partikel."

Det är svårt att frigöra sig från intrycket inte bara av falskt djupsinne, utan också av något överspänt, ja, exalterat, som likväl synes vara något för författaren livsviktigt. Mag kan fråga sig om inte denna gemenskapskult med dess imslag av frälsningsmystik ger en del av svaret på de problem som är förknippade med Robert Oppenheimer — problem som i viss mån kvarstår även om man anser att den geniale atomfysikern visat prov både på lojalitet och diskretion.

Det nya flygplansköpet från England

har länge diskuterats, och när det nu meddelas att förhandlingarna slutligt avslutats väcker det allmän tillfredsställelse. Utan detta förvärv skulle det svenska flygvapnet stå inför en svagare period, en betänklig buckla i frekvensen beträffande av moderna jaktplan efter de snart utgående Vampirplanen och före nästa helsvenska jaktplan, som kommer längre fram. Hunterplanen visar utomordentliga prestationer. De räknas till världens bästa just nu. Det brittiska flygvapnet och flera andra Atlantpaktländer har gjort beställningar. Att Sverige lyckats hålla sig framme i denna tävlan om de första plansorterna på leveranskontrakt vittnar inte bara om uppskattningen av Sveriges flygvapen, utan även om hur omsorgsfullt flygledningen vårdat sina förbindelser.

Riksdagen — närmare bestämt statsutskottets försvarsavdelning — hade för några månader sedan tillfälle att dryfta förutsättningarna och villkoren vid det föreslående köpet. Pengarna har redan det givits. Den summa det rör sig om i första hand — inte långt från 300 miljoner — ligga inom ramen för de beräknade försvarskostnaderna. Det är intet tvivel om att denna förstärkning av flygets jaktutrustning de närmaste åren ligger i toppen av angelägna uppgifter.

PRESSGRANNAR

För några år sedan anklagade kommunistledningen i Norge Morgenbladet (h) för återkrämkning därför att det hade skrivit att ledande kommunister är en fara för de nordiska länderna säkerhet. Den nämnda tidningen erinrar härom i samband med utslagen i spionmålet:

Man reiste mortifikasjonssak mot Morgenbladet. Både byretten og lagmannsretten fant at Morgenbladet under rettssaken hadde ført saunhetsbevis for sin påstand, og Høyesterett kavslet faktisk den ikke ffifinnende dom som ble avsagt fram Morgenbladet ved å frifinne kommunistenes anke. I rettslige former ble det m. a. o. slått fast at ledende kommunister er en fare for nitt lands sikkerhet.

Efter domen i lagmannsretten ijordag kan det være grunn til å minne om denne sak. Oswald Sundo er den ledende kommunist.

Arbeiderbladet (s) har studerat kommunisternas huvudorgan Fribet och finner följande:

Kommunistenes avis har sammet seg til en kommentar på lederplass til dommen over Sundo. Artikkelen inneholder en rekke angrep på overvåkingspolitikk, på talemyndigheten, domstolen og "Aptpkpressen". Det er en gammel jang artikkel, men man vil lete forgjeves etter et eneste fordenmende ord over Arbiern Sundo og Erling Nordby. Avisen har heller ikke noe ord å si om de tjenesteremn ved Sovjets ambassade i Oslo som har organisert spionasjen og vervet agenter. USA oppnår derimot å bli kritisert, som det bare er en gang. Det er virkelig en lærerik kommentar.

De svenska kommunistledningarna har ännu inte fått mål i mun.

Via årets förstakammarval är turens kommen till Stockholms och Uppsala län samt Västerbottens och Norrbottens län. På båda hållen hör det liberala vänster. Svenska Morgonbladet (fp) berättar en del om kandidaterna — med reservation för omskastningar vid överläggningar längre fram. I de mellansvenska länen kommer högern och socialdemokraterna att förra var att mandat till folkpartiet:

Hr Söderquist omvälles och partiet har, dessutom två nya platser att besätta. Någon nominering har ännu inte förekommit, men det är tydligt, att det ena mandatet går till Uppsala län och för redaktören Ruth Hamrin-Thorell till inneharen. Hon har under många år varit den drivande kraften i Folkpartiets Kvinnoförbund och blir ett bra tillskott för folkpartiets förstakammargrupp.

Vem som skall bli senatorn nummer tre i fundetar fp-landsbtingsmännen i Stockholms län över. Av nomenklaturen att döma synes valet komma att stå mellan byggnadsingenjör Edgar Asplund i Danderyd och revisionssekreteraren Erik Alexanderson i Lidingö.

Högern torde väl omvälja professor Herlitz och f r allmä inte heller för Landqvist i Roslagen, vilken f. ö. av ålderskäl kanske inte skulle motta omval. Gustav Müller torde väl nu dra sig tillbaka efter fyllda 70 år och 41 bevistade riksdagar.

I Västerbottens—Norrbottens län tar folkpartiet ett av högermandaten. Hr Hansson är född 1886 och har undanbett sig återval. Folkpartiet står alltså inför val av två nya riksdagsmän!

Det anses avgjort — ehuru inte blubbdistat — att bemmansägare Uno Olofsson i Rödingträsk blir vald. Han hor liksom hr Näslund i Lappmarkerna är en duktig och mångförfaren man. Till det andra mandatet är det många om budet. Västerbottens-Kuriren politiske redaktör Matts Balgård har länge namits bland de lämpliga. Vi skulle dock gissa på att valet kommer att stå mellan socialdemokraten Per Jacobsson i Ottonträsk — tidigare lantbrukare — och bemmansägare Axel Sandström i Buafors. Även bemmansägare Bernhard Wikström i Sikmningsjaurden har varit på tal.

Tidningen nämner att i denna valkrets är det möjligt att genom valteknisk samverkan mellan de fyra borgerliga partierna minska komunistrepresentationen i första kammaren. Socialdemokraterna ställa inför ett samverkfråga. Den är känslig för dem, inte minst i Norrbotten, där man bättre än på andra håll vet vad "spionpartiet" går för.

På bondeförbundshåll har man sällan några hämningar när det erbjuder sig ett tillfälle att för partipolitiska syften utnyttja Jordbrukarnas ekonomiska föreningsråd. Som Västerbottens-Kuriren (fp) i vintras påpekade lyckades man då också med att Adalarnas skogsägare förening tecknade aktier för 80.000 kr. i bondeförbundstidningen Norra Sverige i Sollefteå. En styrelsemedlemot som reserverade sig mot beslutet utsattes t. o. m. för påverkan av inrikesminister Hedlund. Liknande framstötar om aktietecknig gjordes i all tyshet inom andra organisationer, men åtminstone i ett par fall blev de avvisade. Nu har emellertid även Oppskördsvirkornens medförförening tecknat ett lika stort aktiebelopp i Nord-Sverige. Om framstöten lyckats på några fler håll är tills vidare inte känt:

Att man anser, att allmänheten själv inte så litet som möjligt om det hela, framgår av Nord-Sveriges egen referat från nyssnämnda stämman. Där nämndes bara i förbigående att "stämman beslöt aktietecknig i N.-S.", men att det gällde ett så stort belopp som 80.000 kr. aktiefe man sig att tala om. Enligt bondeförbundstidningens mening "kan ingen saklig invändning resas mot stämmans beslut. Tidningen är obestridligen ett så viktigt led i jordbrukets organisatoriska samarbetsapparat, att det ligger i organisationernas och deras medlemmars ekonomiska intresse att se till att den får de tekniska och andra resurser, som behövs för att den skall kunna fullgöra sin inte obetydliga del av det gemensamma arbetet. Så bor också den enbälliga stämman fattat saken och handlat därefter".

Denna jesuitiska argumentering är — som Västerbottens-Kuriren påpekar — nästan ordagrant lånad från det större koalitionspartiet. Det brukar ju på den kanten heta att den socialdemokratiska pressen har så stor betydelse för LO:s arbetanden att det måste ligga i LO:s och dess medlemmars intresse att se till att den får de tekniska och andra resurser som behövs för att den skall kunna fullgöra sin inte obetydliga del av det gemensamma arbetet.

Lika ofta brukar man hänvita till att beslutet om bidrag eller stöd är fattat i formellt ohänderlig ordning — och att därför allt tal om "politisering" och övergrepp är obefogat. I sanning: lärjungen är här lika skicklig som mästaren!

I sak gäller det ju att överföra pengar från en politiskt neutral ekonomisk intresseorganisation till ett bondeförbundsföretag, fastän man mycket väl vet att bland denna organisations medlemmar finnas många högermän, folkpartister och säkerligen också socialdemokrater. Saken blir inte riktigare eller vackrare av att beslutet fattats i formellt oantastlig ordning. En majoritetsställning i en intresseorganisation kan aldrig ge ett parti rätt att politiskt beskatta medlemmar, som hör hemma i andra partier.

Den transaktion som bondeförbundet ordnat i syfte att tillföra den egna tidningen kapital från medlemmarna i andra partier är förebrebärande ekonomiskt förenlig. förelse innebär ett klart övergrepp mot den politiska åsiktsfriheten och en högst olycklig politisering av föreningsrörelsen.

Nya receptarier

Vid Farmaceutiska institutet har receptarieexamen avlagts av Sam Almberg, Djursholm, Elvor Andersson, Malmö, Margareta Bjerme, Kvidinge, Ulla-Britta Björling, Stockholm, Margareta Eliasson, Bromma, Gerd Ericson, Smedsjorp, Siv von Fellten, Arjäng, Anna-Lisa Forsgren, Bromma, Torsten Hasslöf, Göteborg, Berit Hedgren, Karlstad, Anna Helgeson, Kvidinge, Birgit Johansson, Ängelholm, Gunvor Jonsson, Stockholm, Carin Landgren, Hälsingborg, Ragna Löfstedt, Tomelilla, Agnes Norberg, Örnsköldsvik, Bodil Palmgren, Malmö, Lillie Sammlis, Stockholm, Karin Sundin, Stockholm och Eva Törnqvist, Kiruna.

JULIEN GREENS ANDRA SKÅDESPEL

JULIEN GREEN, berömd som roman- och dagboksförfattare, vann förra året framgång med sitt första skådespel, "Sud"; under titeln "I Södern" har pjäsen med Ingmar Bergman och Birgitta Valberg spelats även på Göteborgs stadsteater. I våras uppförde Greens andra skådespel, L'visionnaire (Pion, 290 franc), på Bouffes-Parisiens. Mottagandet synes ha varit mera kritiskt än vid det förra skådespelet. "Fienden" är den dunkelare än "I Södern" och samtidigt mera präglat av Greens katolska åskådning.

Dramat utspelas på ett franskt slott några år före den stora revolutionen. Elisabeth, som är spelets centrum, lever i äktenskap med Philippe de Silleranges; dennes broder Jacques bor tillsammans med de båda makarna. Philippe är sexuellt inkapabel, och Elisbeth har, utan kärlek, av kättja och nyfikenhetslystnad, tagit Jacques till älskare. Hon betraktar, liksom sin klass, religionen som en samling mytter, möjligen användbar för att hålla det lägre folket i tukt. "Sedan min första nattvardsgång, som jag begick utan att veta vad det var för från om, har den kristna tron synts mig vara en underlig röra av falska idéer. Jag går till mässan på söndagen för att göra min man till viljes; han tror sig göra ge ett exempel genom att respektera de yttre formerna av en döende religion..." Hon är också uttråkad på sin omgivning och på slottslivets enformighet. "Jag hör aldrig annat än banaliteter... och jag känner på förhand alla faddheter som kommer att sägas... Vi dör av ledsnad här ute på landet. Sig för all del något överraskande till oss."

Dessa ord riktas till den tredje brodern, Pierre, som kommer på besök. Pierre är den idealtypiska korsningen av helgon och djävul, sliten mellan jordiska begär och den om nåden varslande ängesten. Under fem år har han varit munk. För att få äga en ung flicka som han ser genom klostergallret försvär han sig åt djävulen och lämnar klostret. Sedan detta äventyr är slut kommer han till slottet Silleranges. Han beslutar sig för att förföra Elisabeth och försäkrar hänfullt Jacques att han snabbt skall lyckas. Förförelsescenen blir en uppvisning i elementär metafysik; Elisabeth och Pierre talar om den andra, högre verkligheten som måste finnas. "Jag är ung", säger Elisabeth, "och ändå har jag alltid på ett oklart sätt känt att makom vad som omger mig finns det ingenting. Ingenting bakom de ord man säger till mig, ingenting bakom de blommor som räcks mig, ingenting bakom de smekningar som givits mig. Denna ohyggliga tomhet har jag själv burit inom mig." Den längtan som uttrycks i dessa ord söker Pierre egga och tillfredsställa. Han talar om drömmena och det vakna livets verklighet; liksom den sovande vaknar och finner en ny verklighet, kan människan finna en annan verklighet än den yttre, banala. Då förförelseigttet börjar verka säger han sig vara beredd att ge sig i väg. "Ni skall tänka på mig som en budbärare från ett avlägset land, som överlämnat sitt budskap och försvunnit. Då skall den röst som öppnat sig på glänt mot den ogripliga världen slutas igen och allt skall bli som förr för er." Därmed segrar Pierre; Elisabeth blir hans älskarinna i den högre verklighetens tecken.

Denna intrig kan tolkas på olika sätt. Julien Green, som vägrat att ge några närmare anvisningar, har väl sannolikt, mer eller mindre klart, rört sig med flera olika möjligheter. Den jordiska kärleken öppnar Elisabeths hjärta för den himmelska. Pierre är djävulens representant, men han introducerar i själva verket Gud hos Elisabeth, såsom synden förbereder nåden och helgelsen; hustvudseken är att ta sig upp på det högre plan där både Gud och djävulen finns ("man kan inte kalla på djävulen utan att också Gud infinner sig"). Det har av flera recensenter betonats att Pierre och Elisabeth talar skilda språk; "fienden" är för honom Gud och för honne djävulen. Men det kan likaväl hävdas att även Pierre, om också omedvetet, genom sin och Elisabeths kärlek blir frälst, att han, trots all sin cynism, uppsäger avtalet med djävulen — att han och Elisabeth förlöser varandra.

Skådespelets fortsättning, som verkar utdragen och delvis ovidkommande, tyder på att denna synpunkt är av vikt. Jacques låter en lönnmördare döda Pierre. Elisabeth (sinnessjuk och helig?) skall gå i kloster. Pärens sista ord är hennes till den döde Pierre: "Du glömmer dig, älskade? Du glömmer dig bakom porten, bakom den stora porten som leder till Gud. Minns du? Den porten är icke skapelsen, och bakom porten är det någon som väntar i hemlighet. Du och jag har hört honom."

HERBERT TINGSTEN

Nordiska statistiker i språkligt samarbete

Det engelska ordet *average* som allmän statistisk term för arithmetisk mean, geometric mean, median etc. bör på svenska återges med personsnitt, på danska med gennemsnit, på norska med gjennomsnitt, på finska med keskiluku, och arithmetic mean med aritmetiskt genomsnitt osv. Det är de statistiska föreningarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige som rekommenderar detta i Nordisk statistisk nomenklatur, en 37-sidig engelsk-nordisk och svensk-engelsk ordlista som just har utgivits av Statistiska föreningen i Stockholm.

Publikationen har ett symtomatiskt intresse. Den är ett av flera exempel från senare år på praktiskt inriktat nordiskt språkligt samarbete. Det har gått till så att föreningarna i de olika länderna tillsatt var sin nomenklaturkommitté; dessa kommittéer har var för sig och i samarbete utformat ordlistan. Huvudidéen av den fastställdes vid det nordiska statistikermötet i Köpenhamn 1902.

Det säger sig självt att ett stort antal av de sammanlagt 170 termerna är internationella, endast anpassade efter det egna språkets stavnings- och böjningsmönster. Finnkan tar dock endast undantagsvis det främmande ordet, såsom t. ex. *mediaani* (de övriga språken har *median*, danskan det något synonyma *middtal*, i och för sig ett gott ord men på svenska inte så vuckert i stavningen *mittal*). Finnkan har vidare *parametri*, de övriga *parameter*; *testi*, de övriga *test*; *variansi*, eng. *variance*, de övriga *varians*. *Estimaatta*, *estimation* och *estimator* har också finnarna anslutit sig till, medan svenskarna vid sidan därav har synonymerna (upp)skatta, (upp)skattning och (upp)skattningsfunktion.

Av internationella termer som man nått enighet om, bortsett från finnkan, kan nämnas *efficient*, *population*, för vilket svenskarna också rekommenderar synonymen *modernmass*; *significant*, som i statistiken har en speciellare innebörd än det allmänna lämordet signifikativ i stavarna, för vilket svenskan också har synonymen skilt.

Att vid det gröna bordet ena sig om gemensamma rent nordiska ersättningsord är ofta betydligt svårare, förvarnar det dock att man sökt uppnå enighet så långt det varit möjligt utan att göra våld på det enskilda språken. Man har t. ex. ersatt det engelska bias med skevhet (da. skævhed, no. skjevhet). Sample återges med urval, utteg och stickprov, jämte *samspel* (ett sampel, flera samspel); danskarna rekommenderar också i första hand *tilfældig prøve* och *tilfældighedsprøve*, nämnen stevig och sampel. Design blir på svenska *plan(läggning)*, deviation, avvikelser, *dispersion spridning*, (conditional) distribution (betingad) *fördelning*, interaction *samspel*, plot survey *provundersökning*, probability *sannolikhet*, random *tillfällig*, med synonymen *stokastisk*, range *variationsbredd*. De danska och norska motsvarigheterna till design etc. skiljer sig från de svenska i det hela bara i stavningen. I fallet dispersion behåller dock danskarna den engelska termen.

GOSTA BERGMAN

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för riksamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagsphoter
Postgiro 1 8 5 5 (för annonser) nummer 1 6 5 3 (för prenumerationen)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (1945 åtar sökrant kl. 12.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Ekberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hedborn
PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan
Stor-Stthlms övriga tidningsområde landet
Månad ..... kr. 6:50 6:—
Kvartal ..... kr. 19:— 17:50
Halvår ..... kr. 37:50 34:50
Förbundet för kristet samhällsliv anordnar 6—10 augusti i Karlskoga ett sommarmöte för sociala och politiska frågor. Ett huvudämne blir "Socialism och liberalism — två idélinjer i aktuell politik" med inledningsföredrag av professor Gunnar Aspelin. (TT, Karlskoga.)
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1954 tillhandahålles på begäran.
Från starten nr 20023
Dagens Nyheters tryckeri. Stockholm 1954.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.